

Františkovo slovo

č. 39

Papež k italským zemědělcům: Nепrodávejme matku zemi

Boží Slovo má moc nechat nás žasnout

Musíme být průvodci, kteří jsou vedeni

Papež k litevským biskupům: Braňte rodinu před destabilizujícím ideologickým tlakem

Papež: Kontemplovat evangelium a nikoli televizní seriál

Rodina: Otec, druhá část

Petrův nástupce: V církevní službě není místo pro ty, kdo zneužívají nezletilé

Papež: Spása není teologie prosperity

Svatý otec: Je třeba změnit výchovu, má-li se zamezit civilizační krizi

Mnozí křesťané jsou dnes obětí těch, kdo nenávidí Ježíše

Brooklynský imám o wahábismu: Pravda Koránu znetvořena teology kazícími mládež

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež k italským zemědělcům: Neprodávejme matku zemi

Vatikán. Svatý otec František dnes přijal oblastní zástupce Italského zemědělského svazu *Coldiretti*, který je se svým půldruhým milionem členů hlavní národní organizací zemědělských podnikatelů. Jak zakladatel tohoto sdružení a pozdější křesťansko-demokratický politik Paolo Bonomi před sedmdesáti lety vepsal do prvního článku stanov, inspiruje se ve své činnosti "principy sociálního učení církve." Zemědělec od Boha přijímá drahocenný dar půdy a svým dílem jej zhodnocuje. Pokračuje tak v poslání, které bylo člověku odjakživa svěřeno – obdělávat a chránit (Gn2,15), zahájil papež František svou promluvu.

*"Jaké to vyžaduje nadšení, kolik pozornosti a oddanosti! Vzniká tu rodinný, sesterský vztah k půdě. **Bez obdělávání půdy by opravdu neexistovalo lidstvo.** Náš život by nebyl dobrý bez potravy, kterou půda dává mužům a ženám na každém světadílu. Zemědělství tudíž má ústřední roli."*

Obdělávání půdy je tedy skutečným posláním a jako takové má být uznáváno a příslušně doceňováno při konkrétních politických a hospodářských rozhodnutích, zdůraznil Petruův nástupce. Je nutné odstranit překážky, kvůli kterým zemědělství neláká mladé generace. Zároveň je nezbytné bránit dalšímu zabírání zemědělské půdy a jejímu využívání k jiným, zdánlivě lukrativnějším aktivitám.

"Také zde vládne bůžek peněz. Existují bezcitní lidé, kteří prodávají rodinu i vlastní matku. V zemědělství nastává pokušení prodat matku zemi."

Římský biskup v této souvislosti upozornil na dvě kritické oblasti – první je dosud trvající chudoba a hlad. Absolutizace trhu, kultura odpisu a plýtvání, která v případě potravin dosahuje nepřijatelných rozměrů, způsobuje bídu a utrpení mnoha rodin.

"Je třeba zásadně přeorganizovat výrobní a distribuční potravinový systém. Jak nás naučili naši prarodiče, s chlebem se nežertuje. Vzpomínám si, že když jsem byl malý a chléb upadl na zem, učili nás ho zvednout, políbit a položit zpět na stůl. Chléb se určitým způsobem podílí na posvátnosti lidského života, a proto s ním nelze nakládat jako s pouhým zbožím" (srov. Evangelii gaudium, 52-60).

Druhou kritickou oblastí je stav životního prostředí. Člověk je povolán zemi nejen obdělávat, ale také chránit, podotkl papež.

*"Skutečně si všímáme, nakolik je důležité chránit stvoření a nakolik je naléhavé, aby se státům za tímto cílem dařilo spolupracovat. **Výzva spočívá v tom, jak realizovat zemědělství s nízkým dopadem na životní prostředí, aby naše obdělávání půdy bylo zároveň i její ochranou.** Pouze takto umožníme její obydlí a obdělávání také budoucím generacím."*

V závěru papež italským zemědělcům nabídl jednu výzvu a jeden návrh.

"Zvu vás, abyste opětovně našli lásku k zemi jako matce – jak by řekl svatý František – ze které jsme byli vzati a ke které jsme povoláni stále se vracet. A odtud vychází také návrh: uchovávat zemi, uzavřít s ní smlouvu, aby mohla být takovou, jakou ji chce Bůh, tedy zdrojem života pro celou lidskou rodinu. Nikoli ji využívat, jako bychom k ní neměli vztah, nechat ji zeslábnout a poté ji opustit, protože už k ničemu není."

Země totiž ovlivňuje naše bytí – chrání naše zdraví, je pečující matkou a sestrou, loučil se papež František se zástupci italského zemědělského svazu.

Angelus

1.2.2015

Boží Slovo má moc nechat nás žasnout

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Evangelní úryvek této neděle (srov. Mk 1,21-28) ukazuje Ježíše přicházejícího se svojí malou komunitou učedníků do Kafarnaum, města, kde žil Petr a které bylo v té době největším městem Galileje. Do tohoto města Ježíš přichází.

Evangelista Marek vypráví, jak se Ježíš, protože toho dne byla sobota, vydal přímo do synagogy a začal učit (srov. v.21). To nám připomíná **primát Božího Slova**, Slova, kterému třeba naslouchat. Slova, které je třeba přijmout, zvěstovat. Po svém příchodu do Kafarnaum Ježíš neodkládá hlásání evangelia, nemyslí nejprve na logistickou systematizaci své malé komunity, byť je také nezbytná, nezdržuje se organizací. Jeho hlavní starostí je hlásat Boží Slovo mocí Ducha svatého. A lidé v synagoze užasnou, protože Ježíš „je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitelé zákona“ (v.22).

Co znamená „ten, kdo má moc“? Znamená to, že v Ježíšových lidských slovech byla cítit veškerá moc Boží Slova, byla cítit moc samotného Boha inspirující Písmo svaté. Jednou z charakteristik Božího Slova je to, že uskutečňuje, co říká. Boží slovo totiž koresponduje s Boží vůlí. My však často pronášíme prázdná slova, která nemají kořen, nebo mělká slova, která neodpovídají pravdě. Boží Slovo však odpovídá pravdě, pojí se s Boží vůlí a uskutečňuje, co říká. Ježíš ostatně hned po svém kázání prokazuje svoji moc, když v synagoze osvobodí člověka posedlého démonem (srov. Mk 1,23-26). Právě Kristova božská moc vzbudila reakci satana ukrytého v onom člověku. Ježíš okamžitě rozpoznal hlas zlého a „přísně mu rozkázal: »Mlč a vyjdi z něho!« (v. 25). Pouhou silou svého slova Ježíš osvobodí tohoto člověka od zlého. A přítomní znovu užasnou: „I nečistým duchům poroučí, a poslouchají ho!“ (v. 27). Boží Slovo v nás působí úžas. Má moc nechat nás žasnout.

Evangelium je slovem života, neutiskuje lidi. Naopak, osvobozuje ty, kdo jsou otroky mnoha zlých duchů tohoto světa. Ducha samolibosti, přilnutí k penězům, pýchy, smyslnosti... evangelium mění srdce, mění život, proměňuje náklonnosti ke zlu na dobré úmysly. Evangelium je schopné měnit lidi! Proto je posláním křesťanům šířit všude výkupnou moc, stát se misionáři a hlasateli Božího Slova. Naznačuje nám to i závěr dnešního úryvku vyzývajícího k misijní otevřenosti. Říká: „A pověst o něm se hned roznesla všude po celém galilejském kraji“ (v.28). Nové učení hlásané Ježíšovou mocí církev nese do světa spolu s účinnými znameními Jeho přítomnosti. Mocné učení a osvobozující působení Božího Syna se stává slovem spásy a skutkem lásky misionářské církve. Pamatujte, že evangelium má moc změnit život! Nezapomeňte na to. Je dobrou zvěstí, která nás proměňuje jedině, když se od ní necháme proměnit. **Proto vás žádám, abyste měli neustálý denní kontakt s evangeliem, denně četli kousek a meditovali o něm a nosili jej s sebou v kapse, v tašce... tedy denně se živit z tohoto nevyčerpatelného pramene spásy. Nezapomínejte! Čtete denně úryvek evangelia. Je to moc, která nás mění, přetváří, proměňuje život a mění srdce.** Prosme o mateřskou přímluvu Panny Marie, Té která přijala Slovo a přivedla Jež na svět všem lidem. Ona kéž nás učí usilovně naslouchat Božímu evangeliu a mocně jej hlásat.

Po hlavní promluvě papež oznámil připravovanou zahraniční apoštolskou cestu:

*„Drazí bratři a sestry,
Rád bych vám oznámil, že se v sobotu 6. června t.r., dá-li Bůh, vydám do **Sarajeva**, hlavního města Bosny a Hercegoviny. Již nyní vás prosím o modlitbu, aby moje návštěva u tohoto milovaného obyvatelstva byla pro věřící katolíky povzbuzením, vzbudila dobrý kvas a přispěla k upevnění bratrství, pokoje, mezináboženského dialogu a přátelství.“*

Homilie

2.2.2015

Musíme být průvodci, kteří jsou vedeni

Představme si v duchu putující Matku Marii s Dítětem Ježíšem v náruči. Uvádí Jež do chrámu, představuje lidu a vede na setkání s Jeho lidem.

Náruč Matky je jako „žebřík“, po kterém Boží Syn sestupuje k nám, žebřík Boží blahovůle. Slyšeli jsme to v prvním čtení z listu Židům: Kristus „se ve všem musel připodobnit svým bratřím, aby se stal v jejich záležitostech u Boha velebnějším milosrdným a věrným“ (Žid 2,17). Dvojí je Ježíšova

cesta: sestoupil tím, že se stal jedním z nás a vystoupil spolu s námi k Otci tím, že nás připodobnil Sobě.

Můžeme rozjímat v srdci tento pohyb a představovat si evangelní scénu, v níž Maria vstupuje do chrámu s Dítětem v náruči. Matka Boží putuje, Syn ji však předchází. Ona Jej vede, ale On vede ji cestou, po níž k nám přichází Bůh, abychom mohli přijít k Němu.

Ježíš šel naší cestou, aby nám ukázal novou cestu, „novou a živou cestu“ (Žid 10,20), kterou je On sám. A pro nás zasvěcené osoby je to jediná cesta, kterou se máme ubírat konkrétně a bez alternativ s radostí a nadějí.

Evangelium pětkrát zdůrazňuje *poslušnost Marie a Josefa zákonu Páně* (Lk 2,22.23.24.27.39). Ježíš nepřišel plnit svoji vůli, nýbrž tu Otcovu, a to – jak řekl – byl jeho „pokrm“ (Jan 4,34). Kdo následuje Ježíše vydává se na cestu poslušnosti a jako by napodobuje Pánovu „blahovůli“, sklání se k plnění Boží vůle až ke zřeknutí a ponížení sebe sama (srov. Flp 2,7-8). Postupovat vpřed znamená pro řeholníka snížit se ve službě, tedy jít stejnou cestou jako Ježíš, který „nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu“ (Flp 2,6). Snížením se stát služebníkem, který slouží.

Pro nás zasvěcené osoby tato cesta dostává podobu pravidla, vepsaného v *charismatu zakladatele*. Přitom však nezapomínat, že nenahraditelným pravidlem pro všechny je vždycky evangelium, kterému potom Duch svatý bezmeznou kreativitou dává výraz v různých pravidlech zasvěceného života. Všechna se přitom rodí z *následování Krista*, tedy snížením ve službě.

Tímto „zákonem“ mohou zasvěcené osoby dosáhnout *moudrosti*. Ta však není abstraktní dovedností, nýbrž dílem a darem Ducha svatého, a zjevným znamením této moudrosti je radost. Ano, evangelní radost řeholníka je důsledkem této cesty snížení spolu s Ježíšem. A když jsme smutní, když si stěžujeme, prospěje nám položit si otázku, jak žijeme tuto *kenotickou* dimenzi.

Ve vyprávění o Ježíšově uvedení do chrámu je moudrost představována *dvěma starci*, Simeonem a Annou: lidmi *poddajnými Duchu svatému*, Jím vedenými a oživovanými. Pán jim dal moudrost na dlouhé cestě poslušnosti Jeho zákonu, poslušnosti, která poníží a drtí, ale na druhé straně podněcuje a střeží naději, činí je kreativními, protože jsou naplněni Duchem svatým. Slaví i určitou liturgii spolu s Dítětem, které je uváděno do chrámu: Simeon velebí Pána a Anna „ohlašuje“ spásu (srov. Lk 2,28-32.38). Stejně jako Maria nese Dítě i starý Simeon, ale ve skutečnosti je on sám veden Dítětem. Liturgie prvních nešpor dnešního svátku to vyjadřuje jasně a pronikavě: „*senex puerum portabat, puer autem senem regebat – stařec choval dítě, ale dítě vedlo starce*“. Mladá matka Maria, stejně jako stařec či dědeček Simeon nesou v náruči dítě, avšak je to dítě samo, které vede oba.

Je zajímavé povšimnout si, že v této epizodě těmi kreativními nejsou mladí, nýbrž staří. Ti mladí jako Maria a Josef následují Pánův zákon cestou poslušnosti. Staří jako Simeon a Anna spatřují v Dítěti naplnění Zákona a Božích zaslíbení. A dovedou to slavit, jsou kreativní v radosti, v moudrosti. A Pán přetváří poslušnost na moudrost působením svého svatého Ducha. Někdy Pán může dát dar moudrosti také mladému člověku, ale vždycky cestou poslušnosti a poddajnosti Duchu. Tato poslušnost a tato poddajnost nejsou pouhou teorií, nýbrž jsou podrobeny logice vtělení Slova. Je to poddajnost a poslušnost zakladateli, poddajnost a poslušnost konkrétnímu pravidlu, poddajnost a poslušnost představenému, poddajnost a poslušnost církvi. Jde o konkrétní poddajnost a konkrétní poslušnost.

Na cestě vytrvalé poslušnosti dozrává osobní i komunitní moudrost, což také umožňuje *přizpůsobovat pravidla době*. Opravdové „aggiornamento“ je totiž dílem moudrosti ztvárněné poddajností a poslušností.

Oživení a obnova zasvěceného života se rodí z *velké lásky k pravidlům* a také ze schopnosti *rozjímat a naslouchat starým řeholníkům*. Takto je „odkaz“, charisma každé řeholní rodiny *střeženo zároveň poslušností a moudrostí*. A na této cestě jsme uchráněni toho, abychom svoje zasvěcení žili způsobem *light*, odvtěleným způsobem jako nějakou gnózi, která redukuje řeholní život na karikaturu. Karikaturu, v níž se uskutečňuje následování bez sebezapření, modlitba bez setkání, bratrský život bez společenství, poslušnost bez důvěry a láska bez transcendence.

Také my dnes jako Maria a Simeon chceme vzít Ježíše do náruče, aby se setkal se svým lidem, a jistě toho dosáhneme, necháme-li se uchvátit Kristovým tajemstvím. Vedme lid k Ježíši a nechejme se vést od Něho. Toto musíme být, totiž průvodci, kteří jsou vedeni.

Pán ať nám na přímluvu Marie, naší Matky, svatého Josefa a svatých Simeona a Anny, udělí to, oč jsme prosili ve vstupní modlitbě, „abychom s očistěným nitrem mohli předstoupit před Něho“. Ať se tak stane.

2.2.2015

Papež k litevským biskupům: Braňte rodinu před destabilizujícím ideologickým tlakem

Vatikán. Papež František dnes přijal litevské biskupy u příležitosti jejich kanonické návštěvy *ad limina*. Petrův nástupce jako obvykle odložil psaný text a věnoval audienci osobnímu pohovoru se spolubratry, „kteří do Říma přijeli se svým mládím a hrdinstvím“, jak podotýká v písemném poselství. Svatý otec oceňuje svědectví litevských biskupů za smutného a dlouhého období útisku a pronásledování v režimech, odmítajících lidskou důstojnost a svobodu. Litva vždy měla pastýře blízké svému stádcu, podotýká papež a upozorňuje na nástrahy dneška: **sekularismus a relativismus**. Je nutné jim čelit dvěma způsoby – za prvé neúnavným hlásáním evangelia a křesťanských hodnot, za druhé konstruktivním dialogem se všemi lidmi, včetně těch, kteří se k církvi nehlásí nebo jsou vůbec od náboženství vzdáleni. Z tohoto důvodu, poznamenává papež, se křesťanská společenství mají stávat místem přijetí, otevřené a činorodé konfrontace.

Římský biskup se dále věnuje zásadnímu tématu rodiny a výzvám, se kterými se v naší době musí vyrovnávat. V souvislosti s biskupskou synodou o rodině vloni litevská církev vyhlásila Rok rodiny. František biskupy povzbuzuje, aby i nadále dbali na rodinnou pastorační práci a aby manželé vnímali blízkost křesťanského společenství. Papež dále poznamenává, že Litva jako plnoprávný člen Evropské unie je nyní vystavena vlivu ideologií, které by do ní chtěly vnést prvky, destabilizující rodinu, a které jsou plodem mylného chápání osobní svobody. Staleté litevské tradice vám pomohou, abyste na tyto tendence reagovali podle rozumu a víry, dodává papež.

Poslední část psaného textu se týká formace přesvědčených laiků, kteří podle Petrova nástupce mají prokázat svou zodpovědnost ve vnitrocírkevních úlohách a vnášet křesťanský přínos do občanské společnosti. Papež dále litevské biskupy žádá, aby věnovali pozornost, čas a péči seminaristům, diecézním kněžím a zasvěceným osobám. Zejména zdůrazňuje výchovu k evangelní chudobě a k nakládání s materiálními statky podle sociálního učení církve. V této souvislosti papež vyzývá k péči o chudé, nezaměstnané, nemocné a opuštěné lidi. Buďte jim nablízku a nezapomínejte také na mládež, která z různých důvodů opouští Litvu a hledá nové cesty v zahraničí. Rostoucí počet odcházejících mladých lidí vyžaduje vaši pastorační péči, aby si mohli uchovat víru a litevské náboženské tradice, připomíná Petrův nástupce biskupům pobaltského státu, které dnes pozdravil v Apoštolském paláci.

Kázání z Domu sv. Marty

3.2.2015

Papež: Kontemplant evangelium a nikoli televizní seriál

Vatikán. Každodenní kontemplanace evangelia nám pomáhá mít pravou naději – zdůraznil papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Svatý otec znovu **vybídnu**l věřící **ke každodenní kontemplanaci evangelia**, třeba jen na 10 minut, a k rozmluvě s Pánem **namísto ztráty času sledováním televizního seriálu či poslechem sousedských řečí**.

Co je jádrem naděje? Mít pohled »upřený na Ježíše«. František kázal o naději, jak ji podává dnešní čtení z listu Židům (*Žid 12,1-4*), a poznamenal, že „bez naslouchání Pánu můžeme mít optimismus a být pozitivní, avšak naději si osvojíme pohledem upřeným na Ježíše.“ Odtud potom papež rozvinul svoji úvahu o kontemplantivní modlitbě. Řekl, že „je dobré modlit se denně růženec a rozmlouvat s Pánem, nebo s Matkou Boží či se svatými. **Důležitá je však kontemplantivní modlitba** – dodal – a tu je možno konat jedině s evangeliem v ruce.“

„*Jak rozjímat o dnešním evangeliu?(Mk 5,21-43). Vidím, že Ježíš byl uprostřed zástupu. Bylo kolem něho množství lidí. Pětkrát se v tomto úryvku vyskytuje slovo zástup. Copak Ježíš neodpočíval? Lze se*

domnívat, že byl stále mezi lidmi. Větší část svého života Ježíš strávil na cestách, v zástupu. Bez odpočinku? Jednou evangelium říká, že usnul na loďce, když přišla bouře a učedníci jej vzbudili. Ježíš byl nepřetržitě mezi lidmi. Takto hledím na Ježíše, takto Ježíše kontemplanuji, představuji si jej tak. A řeknu Ježíši, co mi přijde na mysl."

Papež František se pak zastavil u dnešní evangelní epizody o nemocné ženě, která stála v zástupu a dotykem Ježíšova šatu se uzdravila. „Ježíš – komentoval papež – si povšiml nemocné ženy stojící v zástupu, který se na Něj tlačil. On nejenom rozumí zástupu, cítí se zástupem, ale cítí tep srdce každého z nás, každého. Vždycky se stará o všechny a o každého zvlášť. Podobně jako když mu představený synagogy vypráví o své nemocné dceři a Ježíš hned všeho nechá a jde s ním.“ Papež pak vyzdvihl několik dalších momentů. Ježíš vstoupí do domu představeného synagogy. Ženy zde pláčou, protože děvče zemřelo. Pán je uklidňuje a lidé se mu posmívají. „Tady je vidět Ježíšova trpělivost – dodal František. Když děvče vzkřísí, nezvolá »Bůh je mocný«, nýbrž řekne, aby děvčeti dali najíst. Ježíš vždycky dbá na drobné detaily. To co jsem nyní učinil s evangeliem – řekl dále papež - je kontemplativní modlitba, tedy vzít si evangelium, číst a promítnout se do dané události, představovat si, co se stane, a říkat Ježíši, co mám na srdci."

„A tím umožňujeme naději, aby rostla, protože jsme upřeli pohled na Ježíše. Konejte tuto kontemplativní modlitbu. Někdo řekne: »Ale já toho mám tolik na práci!«. Ano, ale vezmi si na 15 minut evangelium, krátký úryvek, představ si, co se stalo, a rozmlouvej o tom s Ježíšem. Takto bude tvůj pohled upřený na Ježíše a ne kupříkladu na televizní seriál. Tvůj sluch bude upoután Ježíšovými slovy a ne řečmi souseda či sousedky..."

„A takto nám kontemplativní modlitba pomáhá mít naději – pokračoval papež. Žít podstatu evangelia. Modlit se bez ustání.“ František pak povzbudil k modlitbě růžence, rozmluvě s Pánem, ale zároveň také k této kontemplativní modlitbě, **abychom měli pohled upřený na Ježíše**. „Tato modlitba dává naději - řekl. Náš křesťanský život se odvíjí v tomto rámci, mezi památkou a nadějí."

„Památkou ušlé cesty, památkou všech obdržených milostí a nadějí čerpanou pohledem upřeným na Pána, který jediný dává naději. Abychom uviděli a poznali Pána vezměme si evangelium a věnujme se této kontemplativní modlitbě. Dnes třeba jen 10 – 15 minut, ne víc, přečtete si evangelium a povězte něco Ježíši. Nic víc. Poznáte tak Ježíše víc a vaše naděje vzroste. Nezapomínejte mít pohled upřený na Ježíše. K tomu je kontemplativní modlitba."

Končil papež František dnešní kázání v Domě sv. Marty.

Generální audience

4.2.2015

Rodina: Otec, druhá část

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes bych rád podal druhou část reflexe **o postavě otce v rodině**. Minule jsem mluvil o problému absence otců, dnes chci pohlédnout na pozitivní aspekt. Také svatý Josef byl pokoušen opustit Marii, když zjistil, že je těhotná. Zasáhl však anděl Páně, který Josefovi představil Boží plán i poslání pěstouna. Josef, muž spravedlivý „vzal svou ženu k sobě“ (Mt 1,24) a stal se otcem nazaretské rodiny.

Každá rodina potřebuje otce. Dnes se zastavíme u hodnoty této role. Chtěl bych přitom vyjít z několika vět, jimiž se v knize Přísloví obrací otec ke svému synu: „Můj synu, bude-li tvé srdce moudré, bude plesat srdce mé a mé nitro zajásá, když tvé rty budou říkat, co je správné“ (Př 23,15-16). Nelze lépe vyjádřit hrdost a dojetí otce, který poznává, že předal synovi to, co je v životě nejcennější, totiž moudré srdce. Tento otec neříká: „Jsem na tebe hrdý, protože jsi stejný jako já a protože opakuješ věci, které říkám a dělám já.“ Nikoli. Říká něco mnohem důležitějšího, co bychom mohli tlumočit následovně: „Budu šťastný, kdykoli uvidím, že jednáš moudře, a budu pohnut, uslyším-li tě mluvit správně. Toto jsem ti chtěl zanechat, aby sis to osvojil: schopnost cítit a jednat, mluvit a soudit moudře a správně. A abys takovým mohl být, učil jsem tě, cos neznal, a opravoval chyby, které jsi neviděl. Dal jsem ti pocítit hlubokou a zároveň diskrétní sympatii, kterou jsi možná plně nevnímal, když jsi byl mladý a nerozhodný. Dal jsem ti svědectví náročnosti a pevnosti, které jsi možná nechápal, když sis přál jen náklonnost a ochranu. Já sám jsem musel jako první podstoupit zkoušku moudrosti srdce, bdít nad přemírou citů a nelibosti, abych unesl tíži nevyhnutelných nedorozumění a našel správná

slova, kterým bys rozuměl. Nyní – pokračuje otec – když vidím, že se snažíš být takovým vůči vlastním dětem a vůči všem, jsem dojat.“ Tolik slova jednoho moudrého, zralého otce.

Otec dobře ví, kolik stojí předání takového odkazu: kolik blízkosti, něhy a pevnosti. Avšak kolik útechy a odměny přinášejí děti, které tomuto odkazu vzdávají čest! Je to radost, která vykupuje veškerou námahu, překonává každé nedorozumění a hojí každou ránu.

První nutností je tedy *přítomnost* otce v rodině. Aby byl nablízku manželce, sdílel všechno: radosti i bolesti, námahy a naděje. Aby byl nablízku dětem, když vyrůstají, hrají si a snaží se, když jsou lehkovážné a úzkostlivé, když se vyjadřují a jsou zamlklé, když se osmělují a obávají, když udělají chybný krok a nalézají novou cestu. **Otec musí být přítomný vždycky. Být přítomný však neznamená být kontrolorem, protože otcové, kteří příliš kontrolují, dusí děti a brzdí jejich růst. Evangelium mluví o příkladnosti Otce, který je v nebesích. On jediný - říká Ježíš - může být skutečně nazýván „dobrým Otcem“ (srov. Mk 10,18). Všichni znají ono výjimečné podobenství o marnotratném synu či o milosrdném otci v 15. kapitole Lukášova evangelia. Jaká důstojnost a něha je v onom otci, který očekává doma ve dveřích návrat svého syna! Otcové musejí být trpěliví. Častokrát nelze dělat nic jiného než čekat, modlit se a čekat trpělivě, něžně, velkodušně a milosrdně.**

Dobrý otec umí *čekat a odpouštět* z hloubi srdce. Umí zajisté i rázně napomenout. Není otcem slabým, povolným a sentimentálním. Otec, který umí napomenout, aniž by odradil, dovede také neúnavně chránit. Jednou jsem slyšel na setkání s jedněmi manželi otce, jak řekl: „Někdy musím dětem trochu naložit... ale nikdy ne na tvář, abych je nepokořil.“ To je krásné. Má smysl pro důstojnost. Musí potrestat, ale správným způsobem, a jde se dál.

Může-li někdo opravdu důkladně vysvětlit modlitbu Otce náš, kterou učil Ježíš, pak je to ten, kdo žije otcovství v první osobě. Bez milosti, která přichází od nebeského Otce, ztrácejí otcové odvahu a utíkají z boje. Děti však potřebují nalézt otce, který je očekává, když se vrací po svých ztroskotáních. Dělat sice všechno, aby to nemusely připustit a dát najevo, ale potřebují jej. A pokud jej nenajdou, způsobí jim to zranění, které se hojí velmi obtížně.

Církev, naše matka, se snaží všemi svými silami podporovat dobrou a velkorysou přítomnost otců v rodinách, protože jsou pro nová pokolení nenahraditelnými strážci a prostředníky víry v dobro, víry ve spravedlnost a v ochranu Boží, jako svatý Josef.

5.2.2015

Petrův nástupce: V církevní službě není místo pro ty, kdo zneužívají nezletilé

Vatikán. “Rodiny musí vědět, že církev nešetří úsilím na obranu jejich dětí a že se na ni mohou obracet v plné důvěře, protože je bezpečným domovem”, píše papež František v listě, který dnes zaslal předsedům biskupských konferencí a řeholním představeným. Dopis je vyzývá, aby pozorně a naplno spolupracovali s Komisí na ochranu nezletilých, kterou Svatý otec založil v březnu loňského roku.

Římský biskup poukazuje na červencové setkání s lidmi, kteří utrpěli sexuální zneužívání ze strany katolických kněží. Jak píše, tento moment jej ještě více utvrdil v přesvědčení, že sexuální zneužívání dětí je nutné z církve vymýtit a že je třeba nastoupit cestu smíření s oběťmi a jejich uzdravení. “Z tohoto důvodu nebude mít prioritu jakýkoliv jiný druh uvažování – kupříkladu snaha zabránit pohoršení”, zdůrazňuje papež. “Ve službě církve totiž v žádném případě není místo pro ty, kdo zneužívají nezletilé.”

Kázání z Domu sv. Marty

5.2.2015

Papež: Spása není teologie prosperity

Vatikán. Církev má hlásat evangelium „v chudobě“, jeho hlasatelé musí dbát v prvním řadě o potřeby nejchudších a nikdy nezapomenout, že **tato služba je dílem Ducha svatého a nikoli výsledkem lidského přičinění.** Tak lze shrnout dnešní kázání papeže Františka v kapli Domu sv. Marty.

Uzdravovat. Pozvedat. Osvobozovat. Vyhánět zlé duchy, ale přitom se střízlivě pokládat za pouhého dělníka království. Tak si má Kristův služebník počínat a takto o sobě mluvit, když se věnuje „raněným“, kteří jej čekají u cest církve, jež je plná nemocnicí. Tento oblíbený pojem papeže Františka se prolínal jeho ranní reflexí nad dnešním evangeliem (Mk 6,7-13), kde Ježíš posílá po dvou svoje učedníky do blízkých vesnic kázat, uzdravovat nemocné a vyhánět „nečisté duchy“.

Papež se zaměřil na Ježíšův návod k tomu, jak si mají vyslaní učedníci počínat mezi lidem. Beze stopy okázalosti mají hlásat evangelium v chudobě, »nebrat si ani chléb, ani mošnu, ani peníze«, protože – dodal František – „evangelium musí být hlášáno v chudobě, neboť spása není teologie prosperity. Je to jediné a nic jiného než radostná zvěst osvobození, která je určena všem utlačovaným.“

„Toto je posláním církve: uzdravovat a opatrovat. Několikrát jsem mluvil o církvi jako o plni nemocnicí. Vskutku je tolik raněných, tolik raněných! Tolik lidí potřebuje, aby jejich rány byly zhojeny! A to je posláním církve: hojit rány srdce, otevírat brány, osvobozovat, říkat, že Bůh je dobrý a že odpouští všechno, že Bůh je otec, plný něhy, který nás bez přestání očekává.“

Odchylka od podstaty této zvěsti – upozornil dále papež - komolí posláním církve, takže vynakládané úsilí o odstranění chudoby může vést k opomíjení toho jediného, na čem záleží.

*„Je pravdou, že musíme pomáhat a organizovat takovouto pomoc, to ano, protože nás k tomu Pán vybavil svými dary. **Zapomeneme-li však na toto posláním, zapomeneme na chudobu, na apoštolskou horlivost a vkládáme naději do prostředků, církev pomalu sklouzává na úroveň nevládní neziskové organizace, stane se možná krásnou a mocnou organizací, ale nebude evangelní, protože jí bude chybět duch, chudoba, uzdravující moc.**“*

Učedníci se pak šťastni vracejí zpět, pokračoval dále papež František a připomněl, jak je Ježíš vzal stranou, aby si odpočinuli.

„...neříká jim však: »Jste skvělí. A teď si to zorganizujte ještě lépe.« Říká jim. Až učiníte vše, co jste měli učinit, řekněte: »jsme služebníci neužiteční«. Toto je apoštol. Nejkrásnější pochvalou apoštola je být dělníkem království. To je největší pochvala, protože touto cestou se ubírá Ježíšova zvěst: uzdravuje, opatruje a hlásá radost a milostivý rok, aby lid znovu našel Otce a v srdcích lidí zavládl pokoj.“

Končil papež František dnešní ranní homilii.

6.2.2015

Svatý otec: Je třeba změnit výchovu, má-li se zamezit civilizační krizi

Vatikán. V nové synodní aule se včera večer uzavřel mezinárodní kongres vzdělávacího projektu *Scholas Occurrentes*, který kard. Bergoglio podporoval ve své původní buenosaireské diecézi. Papež František prostřednictvím videokonference rozmlouval se sedmi dospívajícími lidmi ze všech světadílů.

“V každém z vás je skříňka a v ní je poklad. Vaší úlohou je skříňku otevřít, vyjmout onen poklad, dávat mu růst, věnovat jej druhým a od nich zase obdržet jejich poklad. Každý z nás má uvnitř svůj poklad. Pokud jej ponecháme uzavřený, zůstane skrytý. Jestliže ho však budeme sdílet, bude se násobit spolu s poklady, které přicházejí od druhých.”

Oslovil je papež poté, co si vyslechl jejich zkušenosti a zážitky. Všichni tito mladí lidé byli zdravotně postižení, avšak se zaujetím popisovali své technologické pomůcky, sportovní a umělecké aktivity. Nevidomá Isabel žádala, aby papež postiženým lidem vyřídil, že se nemají vzdávat. “S trochou úsilí mohou dosáhnout všeho, co chtějí”, dodala. Izaiáš ze Spojených států, kterého trápí zpomalené pohyby, se ptal, jak papež reaguje na obtíže.

“Za prvé, nerozčiluji se. Není třeba se zlobit, ale je nutné zůstat v klidu, a pak hledat možnost, jak těžkosti překonat a zvítězit nad nimi. Když je nemohu překonat, musím je snášet, dokud nebude

možné je překonat. Nesnáze nás nikdy nesmí vylekat. Nikdy se nemáme bát. Nejsme s to je všechny přemoci. Potřebujeme pouze čas k pochopení, rozum k nalezení cesty a odvahu jít dál a nikdy se nevyděsit."

Neslyšící Manoj z Indie se papeže ptal, k čemu jsou dobré projekty jako Scholas, jak mohou pomoci?

"Tím, že vytvářejí mosty a přispívají ke sdílení. Když spolu mluvíte, dáváte ze sebe to nejlepší a dostáváte to nejlepší, co mají druzí ve svém nitru. To je důležité. Když nekomunikujeme, zůstáváme sami se svými omezeními a to nám neprospívá. Při rozhovoru je nejdůležitější samotná komunikace, dávání a dostávání, které je pro nás dobré, abychom nikdy nebyli sami."

Ve své následné závěrečné promluvě k účastníkům kongresu se papež zaměřil na důležitost dosažení harmonie, což neznamená uzavřít kompromis, stanovit pravidla a dospět k částečnému porozumění.

"Harmonie je schopnost vnímat rozdíly, přijímat je, doceňovat je a ponechat je, aby dospívaly k souladu a nepůsobily rozdělení."

Svět nezměníme, pokud nezměníme výchovu, pokračoval papež. Výchově totiž zcela chybí zmíněná harmonie, dodal a upozornil na nutnost navrátit se k výchovné smlouvě.

"Výchovná smlouva zahrnuje výchovu v rodině, ve škole a vlasti, v kultuře. Tato smlouva je velice silně nalomena a nelze ji napravit. Společnost, rodina a instituce pověřují výchovou učitele, kteří při svých špatných platech nesou celou tuto zodpovědnost. Když nepodají dobré výsledky, je jim to vyčítáno. Nikdo ale nevyčítá různým institucím, že se vzdaly výchovného paktu. Vzdávám hold učitelům, kteří mají tento horký brambor pod rukama, aby měli odvahu jít dál."

Podle papeže je nutné dojít k výchovné smlouvě, na které by se podíleli všichni, aby tak zamezili civilizační krizi. Poté podal tři pedagogické návody k nalezení harmonie. Prvním je návrat ke kulturním a historickým základům každého národa. Z smyslu pro národ a vlast je nezbytné dospět ke všeobecnému smyslu.

"Italská kultura kupříkladu nemůže popřít svůj základ, kterým je Dante. Argentinská kultura, se kterou jsem obeznámen, se nesmí zbavit své národní básně Martin Fierro. Rád by se zeptal, kdo z přítomných Argentinců ji četl, studoval a zamyslel se nad ní. Každá země se musí vrátit k tomu, co je jí nejvlastnější, aby to sdílela s druhými a dospěla k harmonii. Toto je výchova ke kultuře."

Výchovná je také hra. Papež zdůraznil, že výchova znamená hledat zdravý lidský základ, ludický rozměr a jeho kreativitu.

"Kniha Přísloví mluví o Boží moudrosti, která si hraje. Je třeba vrátit se ke hře jako výchovné cestě, jako výrazu výchovy. Výchova není pouhé předávání informací, ale také kreativita ve hře. Tento ludický rozměr přispívá ke společnému růstu a spolupráci."

A konečně je nezbytné hledat v každém národě jeho krásu, kterou ustavilo umění – hudba, malířství, sochařství a literatura.

"Krása. Vychovávat ke kráse, protože soulad vyjadřuje krásu. Nikdy nemůžeme dospět k harmonii výchovného systému, pokud nebudeme vnímat krásu."

Výchova má ve člověku vést k harmonii trojího jazyka – rukou, srdce a mysli. Ten, kdo na ní vydělává, je mladý člověk, tedy naše budoucnost, uzavřel Svatý otec kongres výchovného projektu *Scholas Occurrentes*.

Kázání z Domu sv. Marty

6.2.2015

Mnozí křesťané jsou dnes obětí těch, kdo nenávidí Ježíše

Vatikán. Mučednictví křesťanů není věc minulosti. Mnozí jsou také dnes obětí těch, kdo nenávidí Ježíše Krista. Konstatoval dnes papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Příběh smrti

Jana Křtitele z Markova evangelia (6,14-29) byl papeži Františkovi námětem k zamyšlení nad mučednictvím mnoha dnešních křesťanů. „Jan Křtitel – řekl – nikdy nezradil své povolání, byl si vědom jediné svojí povinnosti, totiž hlásat příchod Mesiáše, být pouhým hlasem, protože Slovem byl ten Druhý. Skončil však svůj život mučednictvím jako Pán.“

Zejména, když se ocitl ve vězení rukou Heroda Antipy, „stal se ten »největší, kdo se narodil ze ženy«, úplně maličkým – upozornil papež – a musel projít duševní temnotou pochybností o Ježíši, kterému připravoval cestu, až nadešel jeho konec z rozhodnutí krále, který byl Janem fascinován.“

„Nakonec po tomto očišťování a postupném odříkání, kterým razí cestu Ježíšovu zřeknutí se sama sebe, svůj život končí. Fascinovaný král je schopen přijmout takové rozhodnutí, protože byl osmělen vínem. Jan tak skončí svůj život z rozhodnutí bezvýznamného, opilého a zkaženého krále, kvůli vrtochu tanečnice a mstivé nenávisti jedné cizoložnice. Tak končí velikán, největší muž narozený ze ženy.“

„Přiznávám se, že když čtu tento úryvek – pokračoval papež – dojíámá mne a vždycky mne napadnou dvě věci:

„Myslím nejprve na naše mučedníky, mučedníky našich dnů: muže, ženy a děti, kteří jsou pronásledováni, vyháněni z domů, mučeni a masakrováni. To není věc minulosti, ale děje se dnes. Naši mučedníci končí svůj život mocí zkažených lidí, kteří nenávidí Ježíše Krista.. Prospěje nám přemýšlet o našich mučednících. Dnes si připomínáme sv. Pavla Mikiho ze 16. století. A myslíme na ty z dneška. Z roku 2015.“

Toto postupné umenšování velkého Jana Křtitele až k zániku – řekl dále papež – mne přivádí k myšlence, že všichni jdeme touto pozemskou cestou vedoucí ke konci. A přemýšlím o sobě:

„Také já skončím. Všichni skončíme. Nikdo si život nekoupil. Také my chtě nechtě jdeme cestou existenciálního konce života, což – alespoň mě - vede k prosbě, aby se tento konec co možno nejvíce podobal Ježíši Kristu, jeho konci.“

Brooklynský imám o wahábismu: Pravda Koránu znetvořena teology kazícími mládež

New York. Kritické kázání pronesl ke svým muslimským souvěrcům brooklynský imám Tareq Yousef al-Masri těsně po událostech v Paříži. Označil totiž radikální wahabitskou a salafitskou interpretaci islámu za rakovinu, která se šíří mezi mládeží. „Musíme si to přiznat, jinak si nevytvoříme imunitu – řekl ve své arabské promluvě, kterou publikoval blízkovýchodní institut [Memri](#). „Připustíme - řekl imám – že většina muslimů nenávidí křesťany. Ano či ne? Ano. Musíme uznat, že v hloubi muslimských srdcí tato nenávist je. Někdo může namítnout, že oni nás také nenávidí. Ano. Co ti však záleží na druhých? Anebo jen proto, že existují zloději, staneš se zlodějem? Pak se všichni staneme zloději.“ Brooklynský imám pak poukázal na pilíře této ideologie rozsévající nenávist a jmenoval konkrétní wahabitské a salafické teology z doby minulé i nynější, kteří mezi lidi vnesli nenávist (Ibn Taymiyyah, Ibn al-Qayyim, al-Nawawi, Ibn Baz, Ibn al-Uthaymeen, Al-Huweini, Muhammad Hassan) a kteří jsou velice vlivní v Saúdské Arábii a mezi Muslimským bratrstvem.

„Zkazili národ proroka Mohameda – řekl imám – a pohřbili naši dobrou pověst. Zakazujeme-li například přání „požehnaných vánoc“, nepřipravujeme tím prostředí pro terorismus? Takovýmto způsobem je podněcována nenávist. Pravda Koránu byla znetvořena teology, kteří kazí mládež. Vrazi ve Francii jsou tak ubohé oběti, protože si myslí, že ctí Alláha zabíjením lidí.“ Brooklynský imám ukázal, v čem spočívá správná interpretace Koránu. „Zmínění teologové nenávisti odhlízejí od všeho, co je v Koránu pozitivní, a za platné uznávají jediné tvrzení: Zabij! Jako by to bylo to jediné, co nám Bůh řekl. Tak přivedli muslimy k tomu, aby nenáviděli všechny: křesťany, židy, ateisty a všechny lidi. Proč však Bůh řekl: »Stvořili jsme lidi a národy, aby se mohli poznat?« Jak můžeš poznat druhého, když ho nenávidíš? Vy kdo věříte, že je pravda na vaší straně, sledujte dobře, co nabízíte. Nabízíte jenom smrt a hrozby heretikům a pohanům? To je zlo. Jaký přínos jste dali lidské civilizaci? Žádný.“ Je třeba říci, řekl dále imám, že islám nemůže být svěřen těmto a podobným učencům. Své kázání pak brooklynský imám Al-Masri končil provoláním: „Služebníci Alláha, nemějte nenávist k lidem. Milujte lidi. Budte jejich bližními. Chcete-li, aby se lidé stali muslimy, jak toho docílíte, budete-li jim denně spílat a nenávidět je?“